

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput XI. Sor. Joanna horribilia cum spiritibus malignis ingreditur
certamina, nobilesq[ue] inde reportat victorias.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

obsequium. Dehinc videri desit, ego verò admodum fracta, enervis, malèq; accepta remansit. Hæc propria sunt Ancilla Christi Joanna verba, & quidem illa suamet confessione, tales tamque acerbas pœnas ac Martyria perferebat, corpusque ejus valde viribus attritum elanguerat; at verò anima ejus DEI ac Sanctissimæ Matris ejus visitatione adeò confortabatur, ut indies magnanimitatis fortitudinisque ingentia caperet incrementa, atque ad nova subeunda certamina excitaretur.

CAPUT XI.

Sor. Joanna horribilia cū spiritibus malignis ingreditur certamina, nobilesque inde reportat Victorias.

PRincipes persecuti sunt me ait Regius Propheta David *Psal.* 118. ego verò lætabor super eloquia tua, sicut qui invenit spolia multa. Non ait sicutis, qui magnas divitias, thesauros aut fruges, sed sicut invenit is, qui invenit spolia multa, quæ nimirum dimicando de armati hostis exuviis victoriâ obtentâ referuntur. Fortes nostra generosaque Herois S. Joanna, ad hunc quoq; modum alloqui DEUM poterat, siquidem gaudium quod ea in DEO salutari suo habuit, tale fuit, quale illius est, qui invenit spolia multa: videlicet posteaquam Principes tenebrarum Sponsam D. multiplici prorsusque terribili impugnatione infestârunt & sunt persecuti, illaque ab Orco præclarissimas retulit Victorias ad modum Christi D, de quo Haba-

cuc Propheta ait, devicisse hostes suos, dum infestos hastarum mucrones perripit, seseque per eos penetravit.

Ubiigitur prætaçto modo Sor. Joanna cum Ave. n. libus spiritibus acriter fortiterque dimicavit, & nunquam non triumphavit, evēnit quandoque dum illa in Cella sua Orationi esset intenta, DEUMque instantissimè pro Ecclesia Catholica, pro Regnis, cunctisque peccatoribus deprecaretur, ut eam dæmones corripere, atque per aëra usque ad ingressum obscuri cujusdam antri deferrent. Hic illa est intuita damnatum quendam tetra, abominabili ac horrida usque, quaque specie foras prorepentem. Totum illius corpus pilis erat oblitum, gradiebaturque quadrupes perinde ac bellua. Videbat quidem Joanna, quòd in se furibundâ rabie involare gestiret, sed pariter videbat etiam, quòd eum quispiam retraheret ac pelletet, licet non videret, à quonam ita fugaretur. Ab eo loco duxerunt spiritus infernales capitalem suam inimicam Sor. Joannam super incensum ac ferventem quandam scopulum, ubi ex parte unius obscurum terrique odoris erat incendium, ex altera erat lacus nive glacieque operatus. Istic circumdant Joannam Dæmones, cumque congregati inter se consultâssent dicebant: Quid nobis agendum, quoniam hæc mulier multa signa facit? Ista est capitalis jurataque inimica nostra, quæ in singulas horas precibus pœnisque suis innumeras nobis è faucibus animas rapit. Si dimittimus eam sic, desolabitur ac pessumbit regnum nostrum; siquidem

dem illa, Divinae obsistit Justitiæ eaque impedit, & causa est quòd mundus non intereat. Quid ergo agemus? Ad hæc animi sententiarum vocationeque consensu conclamant omnes: jam nunc illam disperdemus & semel ei imponemus finem. Dum hæc proloquuntur, vestes Joannæ detrahunt eamque toto corpore nudam retereque statuunt. Tum ingens veru, quod jam in hoc paraverant, eodemque illam perfodiunt, atque ubi Christi famulæ manus pedesque vinxissent, tam atrox terribileque in eam sævire tormentum caput, ut mens atque imaginatio ipsa exhorrescat. Primò siquidem assârunt Joannam in fœtido illo ignis incendio, tum verò immiserunt Sponsam D. in lacum illum glacie ac nivibus plenum, sicut ejusmodi vicissitudine transitus ab uno extremo ad alterum, scilicet frigore intensissimo & exsultante in summo calore, Joannæ tormenta usque adeò enormia modique essent nescia, ut nullatenus explicari queat. Principes Dæmoniorum, qui imperium in eam colluviem tenuerant, sibilabant uti Serpentes, dicebantque ad eos, qui Joannam excruciabant, Mortiferas illi plagas doloresque inferte, neque commiseritis ut hæc vice viva è manibus nostris discedat. Hæc ubi truculenti Orci apparitores terroresque audiêre Joannam subdolâ commentitiâque commiseratione alloquebantur: O te miseram infelicemque Creaturam! quòd tam acerbos velis sustinere dolores, cum tamen bona in pace ac quiete tibi vivere liceat, quanam deceptoriam pertinacia sic te excœcavit, ut prorsus dementis in modum, nos pro tuis in-

ternecinis hortibus habeas, cum tamē nos amici tui esse vellemus? Nonne vides dum tuorum consultorum dictis obtemperas, qui tua tibi suadēt exercitia, quòd te ipsam propriis manibus interimas, talique pacto in nostras manus devenias? Quid tibi proderit, si universum lucretis mundum, tibi verò ipsi vitam adimas atque in anima tua tale detrimentum patiaris? Plusne tu eris quàm alii? Sine illos pro se sollicitos esse, tu verò te ipsam cura. Quare nunc pollicere nobis, te deinceps pro peccatoribus non exoraturam, nec postulaturam ut bellum ac pestilentia desinant, & nos te in pace sinemus degere, nec ultra persequemur, quin è contra in omnibus gratificabimur & satisfaciemus. Quidnam respondes ad hæc? Quid respondeam, ait in victa hæc matrona, cum sit mihi perspicuum, omnes vos hostes esse DEI & hominum? Respondeo itaque; quòd ego opera vestra non expaveã, nec pensi habeam quidquid mihi offeritis. Non cupio ut vos me ametis, sed nec ego vos amabo unquã. Quin imò volo ut à me aversione habeatis, prout & ego vos averfari volo. Proinde agite mecū & peragite quæ Deus ac Dominus meus, vobis concesserit. Ad responsa hæc ululabant superbiâ tumidi spiritus, efferabanturque perinde ac feræ bellæ, iraque ac furore rabidi dicebant: Etiamne improba hæc vetula nos ita contemnet, ita habebit ludibrio, ita affliget? Agite, aggerite cruciatum unum super alteru. Cruciate ait ad eos Joannæ; nihil ego id curo quòd corpus meum excarnificetis, quippe cui abundè perspectu est, DEUM neutiquam permissurum,

R r at

Et novo ac prorsus infernalis generosorum mentis afficiunt.

Subdole eadem committuntur.

Nec tamen evincunt ne cesset orare pro populo DEI.

ut animam meam attingatis. Quod animam attinet, reponunt illi, videbimus de hoc in suprema tuæ mortis hora, nunc verò te incendemus, conteremus & dissipabimus. Jam nunc diluendum tibi est debitum, tu scelesti venifica, tu perversa muliercula. Hicce prolati ultimos in ea urenda & crucianda exeruere conatus. At vero furoris eorum infernalis ignis plus consumebat eos, quàm Joannam acerbis dolores. Tandem subito illic compareret Sor. Joannæ tutelaris Genius, cum aliis Cœlestibus spiritibus, coactique sunt Tartarei hostes fugâ sibi cum ingenti dedecore consulere. Angelus porrò Custos creditam sibi oviculam Sor. Joannam eduxit ex incendio & cruciatibus, stititq; ante Divinam Majestatem. Dominus verò brachiis suis Joannam excepit eique singulari cum significatione benevolentia dicit: Filia mea dilecta, mag-
 „ nam ego voluptatem cepi spectan-
 „ do insignem tuam fortitudinem. E-
 „ rige te ac excita, novoq; ac genero-
 „ los capesse animos. Per multa namq;
 „ tibi adhuc supersunt toleranda, sed
 „ nè paveas: nunquam non ego tibi
 „ præsens adsum; meo semper auxilio
 „ fulcieris. Atque his sua Majestas Sanctissimam suam ei benedictionem impertit, & ab aspectu se subduxit.

Tali igitur pacto invincibilis Virago Joanna ex hoc acerrimo conflictu regressa, summè corroborata protectione atq; auxilio, quod ei Altissimus affaturum promiserat, remansit, nihilique duxit furibundos ex adverso Tartareorum hostium conatus; quin fervidissimo zelo, instantiâ quâ poterat orabat pro cunctis mundi pecca-

toribus. Deprecabatur Dominum pro eorum conversione calidis persusa lacrymis, omnesque ejus preces ac pœnitentiæ actus ad hunc scopum collineabant. Quadam vice dum præflagranti desiderio promovenda peccatorum conversionis Christi Sponsa ferè mentis esset imposita, neque sciret quid diceret, Dominum sequentibus alloquitur. **MIDEUS, ò DEUS** cordis mei! Tu fecisti me Protectricem omnium peccatorum. Age ergo & tolle omnia peccata de mundo, disponeq; omnia & ordina, ut Majestas tua ultra non offendatur. Vadem ego me pro illis offero, atq; etiam obliquo, confidens in auxilio tuo & confortatione, pro cunctis peccatoribus pati omnia, quæ tuæ SS. collibuerint voluntati. Maligni spiritus qui hanc audivere Orationem, suâque furibundâ rabie plus quàm æterno inferorum igne succensierant, intentos ac pervigiles habere oculos in occasionem, quâ conceptum sui furoris ignem refrigerarent. Cum ergo Joanna fortè aliquò iret, ingenti ad venerunt numero, Sponsamq; D. stygio furore arripere ac unus hanc aliis aliâ parte allisam impingere; violento item impulsu per aëra huc illuc ventilabant perinde ac pila ludi soler. Ad extremum Joannam ceu globum tormentarium vi ac furore Tartareo versus quandam fenestram excussere. Joanna quidem tum ad alteram transversam fenestram sese tenuit, at verò venenati Dæmones tam atrociter illic eam cædebant, ut bona Joanna deorsum super solum decidere debuerit. tantamque vim sanguinis cum aliis humoribus excreaverit, ut ei vestica

Angeli S.
Dæmones
fugant &
Joannam
liberant.

Quam
Christus
collaudat
& corro-
borat.

Admiratus
Joannam
zelus &
ga peccato-
res chari-
tas.

Joannam
Dæmones
in pila
inde jacta.

Tandem
iterum
ferebat
precipua.

Fellis

fellis unâ cum visceribus disrupta esse videretur. Porrò quò immaniùs furibundi Dæmones famulam Christi cruciabant, eò etiam ampliùs crescebat stygia illorum rabies. Unde Joannam in aëra sublimè sustulerunt, pedibus sursum versis, capite verò deorsum pendente, pars eorum per unum pedem huc eam violenter trahebant, pars verò pede altero illuc, & quidem tantâ vi ac immanitate, ut Sponsa Christi per medium corporis in mali Punici modum dirupta fuerit, ac velut mortua solo strata jacuerit. Ab hoc trunculètissimo inauditoq; martyrii ac tormentorum genere, destituta fuit Ancilla D. sentu ac mente, imò & ipso anhelitu, jamq; cum supremis mortis angustiis luctari occeperat, cum elatâ voce exclamat. O mi JESU! „Ego morior? JESUS JESUS! O „SS. Virgo ac Mater MARIA adesto „mihî in hac hora? Exaudierat fortè miserandas istas voces Monasterii ejus Ancilla. Festinatò illuc accurrit, atque ubi terram sanguine madentem, ac desuper famulam D. strata, oculis emortuis, labiis atrescentibus ac lividis, vultu pallido & everto similem cadaveri conspexit, inclamare alias cepit, totumque Conventum eò excitavit. Accurri ère illicò Sacræ Virgines, ad ferendum ei auxilium; at ubi amantissimam suam Matrem Sor. Joannam mortuam vel certè cum morte luctantem viderunt, præ dolore intimo erant simul omnes semimortuæ, levant ergo eam & in suis deportant brachiis in Cellam, lectulum apparent, & in eo collocant. Triduo toto Christi Sponsa loquendi usu privata mansit, sed nec videre vel audire quid-

quam potuit, nec aliud vitæ signum præterquam quod spiraret edidit. Exactò triduo rediit illa quidem ad se, at amen trimestri integro graves ultramodum dolores sustinebat, ita ut sese nullatenus erigere valeret, totumque illius corpus esset instar stipitis immobile, quòd sanè tanto in malo mirandum non est. Non sufficebat tamen id malis Dæmonibus; verùm et si Joanna à capite ad calcem sauciata esset, convenerunt ad lectulum ejus, quò Christi Sponsam iterum excruciant; alii ergo ductabant trahebantque illius nalam, alii labia ei intorquebant, pars colaphos impingebant, universi verò ludibrio eam habebant subsannabantq; dicentes: Tu anus fatua, tu improba muliercula, nostine etiam quid mortiferum crimen sit? Vis tu pro cunctis Orbis peccatoribus vadem te præbere? Invenietur fatuitas tua, dum totius mundi peccatis te onerasti. Ubi nam cogitas debitum hoc dissolvere? An hic? Nequaquam, sed & hic & in inferno simul pendendū tibi erit. Sustine modò, sustine tantisper, erit cum in manus nostras devenies. Igitur uti hæc antè Tartarei spiritus prædixere, ita etiam factis rebusque præstare, & quidem hoc unum est tam admirandum ac tremendum opus, ut revera una è maximis probationibus censerî debeat, quibus peculiarem servorum suorum fidem in hac vita unquam expertus est DEUS. Veritas ista perspicuè patebit per explicationem rei, quæ ad modum sequentem eventit. Ubi maligni spiritus videre, quid in se

Rr 2 famula

Diuq; immobilis decubuit, nihilo tamen minus à Dæmonibus variè vexabatur.

Ac mediâ sicut malo granatum vumpunt.

Unde ille propemodū vitâ destituta mansit.

*Dæmones
Joannam
excrucian-
dam expe-
riant.*

famula Christi Joanna receperit, & ad quid se obstrinxerit, ajunt ad Divinam Majestatem: Domine, inconsiderata ista mulier, obtulit se ad satisfaciendum pro omnibus peccatoribus. Ignorat enim verò illa pœnas ac tormenta, quæ grave peccati pondus promeretur. Quò verò id discat, trade illam ò DEUS, in manus nostras, nos efficiemus, ut illa in pœnis ac torturis tale peccati jugum pondusque intelligat, & fateri cogatur. At verò Dominus. In tales, inquit, ego manus Ancillam meam tradere nolo, sed ipse ego meam manu illam mortificabo & experiat. O Domine, iterum inquit Dæmones, Tua quidem manus est multum potens, nihilominus tamen est ea etiam erga suos amicos benigna & clemens. Si tu hanc mulierem, in qua tantam habes complacentiam ac satisfactionem, tanto favore ac benevolentiam non prosequeris, nos profectò efficeremus, ut illa te ad iram concitatura atque offensura esset. Agite, inquit DEUS, ut crassum spissumque errorem vestrum, qui à malitia vestra procedit, cognoscere queatis, trado eam in manus vestras, excruciate illam pro libidine, verum tamen cavete, ne mihi animam ejus lædatis. Postquam D. DEUS talem facultatem malis Geniis indulxit, sancti tutelares ejus ac Patroni nova hæc nuncia famulae Christi detulere. Conterrita quidem initio exinde fuit Sor. Joanna, at ubi mox totum collegit animum, vid. tque eam esse voluntatem DEI, totam suam in DEI bonitate fiduciam defixit, seque animo prorsus excelso paravit ad sustinendas infernales pœnas ac tormenta. Facultas hæc pote-

*Christus D.
dat facultatem
excrucianda Jo-
anna Dæmonibus.*

tasque concessa in Joannam dæmonibus, annis aliquot duravit. Sed quid non putas, Tartarei isti tyranni lupique in mirissimam hanc ovculam ausi fuere, cum inter suos virulentos dentes ac præacutos ungues innocentem hanc Virginem habuerunt? Quis ea expendat, taceo edicat, describatve omnia? Cogiteret quid Tartarei sint hostes, eorumque internecinum in universos mortales odium, tunc perfacile colligeret, quid hæc Protectrice peccatorum sit ab illis actum. Poterat tamen ex variis etiam, qui in Joanna anima vertebantur effectibus, aliquid eorum agnoscere. Erat aliquando Ancilla Christi adeò ignea & ardens, velut si medio flammarum elibano versaretur, aliã vice erat tota perinde algida ac gelata, ac si esset lacui glaciato immersa. Nunc erat clauda, mox cæca, aut alio aliquo defectu laborans, In summa, in toto illius corpore à vertice ad calcem usque nihil erat sani. Tota etiam ejus facies erat mirabiliter inversa & deformata, trãstis denique illius & calamitosa constitutio nulli non commiserationem extorquebat, erantque similiter gemitus ejus ac suspiria usque adeò profunda & miseranda, ut ex solo eorum auditu cuius cor propemodum distiliret. Sciscitabatur ex ea quandoque Confessarius illius dicens: Mater, pœnæ istæ quas pateris, forsitan sunt instar pœnarum Purgatorii? Pater, respondit Joanna, meo judicio sunt adhuc graviores. Quid amplius dici queat? Solebat Christi Sponsa dicere, quòd pœnæ omnes, quæ quæ hic in mundo tolerari à quoquam possunt, respectu pœnarum Purgatorii perinde se habeat,

*Quam illi
miris modis
torquent.*

*Quam illi
ejus delictis
fuerunt.*

*Dir-
duo
mor-
nan-*

atq;

Ad quos accessit ma- xima à Deo hereditio. atq; si pictæ duntaxat essent. Accedit hinc ingens, quâ illa per id tempus ex- periebatur, DEI derelictio, peculiariû videlicet gratiarum, quibus Majestas Divina in ejusmodi tribulationibus adesse consuevit, defectus, ita ut omni ex parte dolores illius essent acerbissi- mi. Querebatur Christus Servator noster in duro Crucis stipite de sui derelictione à Cœlesti Patre suo, idq; ipsum etiam per os Davidicum de a- marissima sua passione cecinit, dolori- bus inferni se circumdatum. Cum ere- nim tenerrimum ejus corpus in tam inmanibus horrendisque versaretur cruciatibus, & eodem pariter tempo- re anima ejus derelicta fuerit, natura verò humana tunc omni auxilio DEI- que ope destituta tam atrociter tor- quebatur, erant pœnæ illæ, non uti a- liæ mundi pœnæ, sed acerbiores ipsis Purgatorii pœnis, ita ut rectè ac me- ritò dictæ sint dolores inferni. Dolo- res istos magno pariter animo tulit ge- nerosa Herois Viatrixq; Sor. Joanna. Speciatim sentit cum duos sævos im- manesque Dæmones suam ingredi Cellam conspexit, qui trucidibus eam intuiti oculis dixerunt. Nunc quando te DEUS dereliquit, nunc quando nemo est, qui tibi auxilietur, nunc quando nos tam securè in manibus te habemus, nunc ergo expetiri vult- mus, quantum tu possis & quantum ipsi valeamus. Hic jam tu sustinebis, quod saxum ferre queat, nolq; te cum corpore atque anima in infernum de- feremus. Intremuit enim vero ad so- lum diabolicorum verborum auditû Virgo humilis, inque corde ipsius præ- vehementi angustia inlanè tumentes sævientelq; insurrexere amaritudinis

fluctus. Ut verò suos coniecit oculos in imaginem Christi, uti & aliam SS. in DEI Matris ejus, tempestas hæc evanuit. Percussamque geminorum istorum Cœli luminarium fulgore timidi ac vesordes stygii Cerberi fugam inire. Unus porro illorum dum fugit, in- quit, gratias age illi, qui te protexit, alioquin hæc vice tecum egissemus ut es merita.

Erant jam tunc dolores ac pœnæ istius Ancillæ Christi tam variæ atque intolerabiles, ut ipsis Cœlestibus Di- vis talis perpessio nimia præterq; mo- dum videretur. Vidit quandoque in Choro inter orandum Joanna, quod S. sua Mater Clara ante Divinam Ma- jestatem in genua provoluta diceret. Domine, Majestas tua velit, oro, cõ- placere sibi, ne maligni spiritus post- hæc istam filiam meam tam atrociter diserucient. Sit jam tibi satis, ô Do- mine, quod hæc ænis tanta pertule- rit. Spiritus quidem nunquam non est promptus, caro autem infirma, deficientq; vires ejus. Clara, respon- dit, humana vita est brevis, & in bre- vi vitæ spatio nõ multum promereri potest, si non multum laboretur. In temporanea hac vita nullû est quie- tis & otii Sponsis meis tempus. In- patiando pro Sponso suo debet esse illarum requies. Hoc Domini acce- pro responso convertit se D. Clara ad filiam suam Joannam & ait: Filia mea nunc tua corona paratur, reliquum vitæ tuæ nihil erit aliud nisi labor & dolor, quoniam in eo beneplacitum est DEO. O doctrinæ præstantiam! Oprandum sanè foret, ut hæc Divini Præceptoris nostri institutio cuncto- rum, potissimè tamen Sacratarum

*Sed fugax-
virtute.*

*Vvere pia-
rum men-
tium quid
esse debeat.*

*Dira illi
duo Dæ-
mones mi-
nantur.*

Rr 3 DEO

DEO Virginum cordicus altissimè
imprimeretur, quandoquidem illæ
velut DEO desponsæ ei sint ampliùs
obstrictæ.

CAPUT XII.

*Qualiter maligni Spiritus Sor. Joannam
diversis tentationibus infestavit, & ex
adverso Joannæ stygios Genios cruciavit,
adegeritque ad laudandum DEUM,
ac Virginitatem ejus benedicta
Matris confitendam.*

IN mundi exordio Dominus ad Tar-
tareum serpentem dixit. Inimicitias
ponam inter te & mulierem: tu insi-
diaberis calcaneo illius; at illa conte-
ret caput tuum, Gen. 3. v. 15. Divinum
istud eloquium aprillimè Sor. nostræ
Joannæ convenit in matura confide-
ratione continui incessantique confi-
ctus ac certaminis, quod Adversarius
noster Serpens infernalis cum hac ani-
mola Heroide Joannæ gessit. Intueri
nobis perspicue licet, quòd jam dicta
Divina comminatio examulsum ac
propriè impleatur, dum penes acerti-
mos congressus luctasque quas cum
hac invicta Viragine malignus hostis
subiit, multis variisque illam tentatio-
nibus, præterquam contra pudibitiã,
infestavit, tametsi is semper suis pro-
priis itretitus laqueis, captus, explosus
exhibitusque pudore & ignominia
affectus discesserit. Primò quidem
prætextu necessitatis Sponsæ Christi
sobrietatem & abstinentiam multi-
modis impugnavit. Novit is peropti-
mè naturali & indefinente ferè neces-
sitate, quam nos mortales patimur,
aut nobis imaginamur, uti, atque per

id ceu aprillimum animi nostri ca-
strum oppugnare. Laborabat Sor. Jo-
anna crebro continuã & perseveran-
te febris, è cujus æstu ingens ei nasce-
batur sitis, Dum aliquando solito ma-
gis è febris languesceret, intravère
Cellam ejus duæ speciei externâ spe-
ctabiles personæ, attulerant illæ am-
phoram aquæ plenam, limpidissimæ
& christallinæ claritatis, nimirum
quantùm exterius videri noscique po-
terat. Alloquuntur illa Joannam ac di-
cunt: Accipe, ô famula DEI, hunc po-
rum, tuamque restingue sitim. Huc
nos ablegati sumus ut refocillamen-
tum istud tibi deferamus. Turbata op-
pidò dum hæc audit videtq; prudens
ac circumspecta Virgo fuit, & non
cupio ego bibere inquit; aqua si qui-
dem hæc falsa nimium est & amara.
Quid ais? respondent illi, liba modo
gustaque & gustu ipso experiere præ-
dulcem illam esse. Jam dixi, & dico me
id facere nolle iterumque inquit Joan-
na, fons mihi est, quo sitim meam
relevem ac restinguam, videlicet vul-
nus lateris Christi Redemptoris mei.
Atque his disparuère adversarii, qui
haustulū gustulumq; ei propinate ni-
tebantur. Ut verò viderunt ad fontem
vitæ Joannam hætere, cum eisdem u-
na etiam spes eorum dilapsa evanuit.

Neq; tamen adhuedum ei herbam
portigere, remq; perditam fateri vo-
lebant; verùm conabantur Joannam,
uti olim Evam supplantare, itaque à
potu ad cibum devenère. Erat Christi
Sponsæ abstinentia tam severa, ut non
abs re dicere possimus, vitam ejus mi-
raculosè sustentatam fuisse. Potissi-
mum tamen diebus S. Communionis
omniò nullo vescabatur, eã scilicet

*Sitibundæ
febris Joan-
na aquam
offerunt
Dæmones,
at illarum
fontem, fons
illius offer-
dit.*

*Variis et-
iam præter
continuas
luctas, ten-
tationibus
Joannam
infestant
Dæmones.*